

РЕШЕНИЕ

№ 2752

гр. София, 04.06.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 42 състав, в публично заседание на 21.05.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Калин Куманов

при участието на секретаря Росица Б Стоева и при участието на прокурора Първолета Станчева, като разгледа дело номер **201** по описа за **2019** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145-чл.178 от Административно-процесуалния кодекс (АПК) във връзка с чл.84, ал.1 и чл.76б, ал.1, т.2 от Закона за убежището и бежанците (ЗУБ).

Образувано е по жалба на М. Х. У., гражданин на А., роден на 30.11.1980 г., ЛНЧ: 7000631384, срещу Решение № ВР-42/05.12.2018 г., издадено от интервюиращ орган в Държавната агенция за бежанците (ДАБ), с което не е допусната последваща молба на оспорващия за предоставяне статут на бежанец и хуманитарен статут, подадена с вх.№ УП12413/23.11.2018 г.

Подателят на жалбата счита, че оспореният акт е незаконосъобразен, като постановен при съществено нарушение на административно-производствените правила, в противоречие с материалноправните разпоредби и в несъответствие с целта на закона. Настоява, че е изложил нови обстоятелства към молбата си за международна закрила. Оплаква се, че административният орган неправилно не е кредитирал представените от него нови доказателства. Отправя до Съда искане за отмяна на административния акт и връщане на препиката на интервюиращия орган с указания да допусне молбата до производство по предоставяне на закрила. В с.з. жалбоподателят се явява лично и с процесуалния си представител адв.Ж., поддържа жалбата и моли Съда да я уважи по изложените в нея съображения.

Ответникът – Интервюиращ орган в ДАБ - в с.з. чрез юк.Ч. оспорва жалбата и моли същата да бъде отхвърлена.

Представителят на СГП намира жалбата за неоснователна.

Административен съд София-град, след като обсъди доводите на страните и събраните по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

Страните не спорят, че с молба от 20.10.2016 г. жалбоподателят е поискал закрила в РБългария. По нея е постановено Решение № 10247/23.05.2017 г. на Председателя на ДАБ, с което му е отказано предоставяне статут на бежанец и хуманитарен статут. Решението е обжалвано пред АССГ и с Решение № 5849 от 19.10.2017 г. на същия съд по адм.дело № 9151/2017 г. жалбата е отхвърлена. При касационното обжалване съдебното решение е оставено в сила от ВАС с Решение № 9407 от 10.07.2018 г., постановено по адм.дело № 13377/2017 г.

Настоящото административно производство е образувано по последваща молба на жалбоподателя, подадена с вх.№ УП12413/23.11.2018 г., с която той е поискал закрила в РБългария. Към молбата е приложил писмени доказателства: писмо от местна национална болница "С.", писмо до Главна дирекция на отел "Полумесец", сертификат за оценка, бележка от болница "К. джойнт тиатър", документ на отпуск на войник, сертификат за завършване и сертификат за служба.

С оспореното в настоящото производство Решение № ВР-42/05.12.2018 г. на интервюиращ орган от ДАБ, с което молбата не е допусната до производство по предоставяне на международна закрила. Административният орган е изложил мотиви, че чужденецът на практика не е представил никакви нови писмени доказателства от съществено значение за личното му положение или относно държавата му по произход. За една група от документите, свързани с военната служба на молителя, органът е изтъкнал, че те са анализирани в предходното производство и не следва да се обсъждат. За останалите е прието, че не обуславят допускане на последващата молба до производство.

По делото са приети доказателствата, представени с административната преписка, както и справка за актуалното положение в А..

При така установеното от фактическа страна Съдът стигна до следните правни изводи:

Оспореният акт е връчен надлежно на своя адресат на 10.12.2018 г., а жалбата, въз основа, на която е образувано настоящото производство, е депозирана в Съда на 17.12.2018 г., следователно същата е процесуално допустима.

Обжалваното решение е издадено от Б. Д., младши експерт в Регистрационно-приемателен център-С. на ДАБ, определен за интервюиращ орган със Заповед № РД05-425/08.06.2017 г. на Председателя на ДАБ. Актът е издаден в срока по чл.76б, ал.1 във вр.с ал.2 ЗУБ, следователно е налице темпорална компетентност на административния орган. Решението е издадено в изискуемата от закона форма, съдържа реквизитите на индивидуален административен акт по АПК, мотивирано е с фактическите и правни основания за недопускане на молбата.

Не се установяват данни за нарушаване правата на жалбоподателя по чл.76в, ал.1 ЗУБ – липсват данни той да е потърсил съдействие и помощ от страна на Върховния комисар на Организацията на обединените нации за бежанците и на други правителствени или неправителствени организации (чл.23, ал. 1ЗУБ); да е поискал достъп до събраната информация, въз основа на която ще бъде взето решение (чл.29а

ЗУБ). Жалбоподателят не се ползва от временна закрила, което изключва приложението на чл.58, ал.7 ЗУБ. Ето защо Съдът намира, че процедурата по проверка на допустимостта на последващата молба е надлежно проведена. Административният орган не е допуснал процесуални нарушения - изяснил е заявените от кандидата обстоятелства във връзка с индивидуалното му положение.

Правилно настоящата молба е приета за последваща. Легалната дефиниция на понятието "последваща молба" се намира в разпоредбата на § 1, т.6 от ДР на ЗУБ и се определя като молба за предоставяне на международна закрила в РБългария, която чужденецът подава, след като има прекратена или отнета международна закрила или производството за предоставяне на международна закрила в РБългария е приключило с влязло в сила решение и чужденецът не е напуснал територията на РБългария. Втората хипотеза - производството за предоставяне на международна закрила в РБългария да е приключило с влязло в сила решение и чужденецът да не е напуснал територията на Република България, е дадена при условията на алтернативност след използвания от законодателя съюз "или", следователно за жалбоподателя е изпълнена първата хипотеза от нормативния текст - той има прекратена международна закрила, което е достатъчно да се приеме, че молбата му е последваща по смисъла на закона.

Правилото на чл.13, ал.2, т.4 ЗУБ предвижда, че производство за предоставяне на международна закрила не се образува, когато чужденецът е подал последваща молба, в която не се позовава на никакви нови обстоятелства от съществено значение за личното му положение или относно държавата му на произход. Аналогично нормата чл.33, ал.2, б."г" от Директива 2013/32/ЕС обявява последваща молба за недопустима, ако не са се появили или не са представени от кандидата нови елементи или факти, свързани с разглеждане на това дали лицето отговаря на условията за предоставянето на международна закрила по Директива 2011/95/ЕС.

Правилно интервюиращият орган е приел, че липсват нови обстоятелства от съществено значение за личното положение на жалбоподателя, като не се установява и наличието на значими нови факти относно личното му положение. Обосновано и законосъобразно е прието от ответния орган, че не са налице нови обстоятелства, които да са основание за допустимост на последващата молба. Приложените към молбата за закрила документи свидетелстват за честния път на един доблестен и смел войник, който самоотвержено е изпълнявал опасни мисии в службата си в името на хората и тяхната сигурност. Те предизвикват уважение към личността на молителя, обаче са били предмет на анализ в предходното производство, което е било концентрирано по същество във въпроса има ли право чуждият гражданин на статут на бежанец и хуманитарен статут. Поради това същите доказателства право са сметени от органа като преклудирани по отношение на производството.

Представените доказателства правилно са приети за неотнормими към някакво преследване, което според легалната дефиниция, дадена в нормата на чл.8, ал.4 ЗУБ е нарушаване на основните права на човека или съвкупност от действия, които водят до нарушаване на основните права на човека, достатъчно тежки по своето естество и повтаряемост. В случая от факта на службата на чуждия гражданин като войник не следват действия по преследване или потенциална заплаха от преследване. Оспорващият е заявил, че спрямо него не е упражнявано насилие и не са отправяни заплахи. Посочил е, че не е бил заплашван и върху него не е упражнено насилие.

Не води до различен извод представената медицинска документация. От нея се установява, че търсещият закрила е лице със специални потребности - няма длани на

ръцете. Според легалната дефиниция на § 1, т.16 от ДР на ЗУБ, чужденец, търсещ международна закрила със специални потребности, е лице от уязвима група, което се нуждае от специални гаранции, за да се ползва от правата и да изпълнява задълженията си по този закон, а съгласно § 1, т.17 от ДР на ЗУБ лица от уязвима група са малолетните или непълнолетните, непридружените малолетни и непълнолетни, хората с увреждания, възрастните хора, бременните жени, самотните родители с ненавършили пълнолетие деца, жертвите на трафик на хора, лицата с тежки здравословни проблеми, лицата с психични разстройства и лицата, които са понесли изтезание, изнасилване или други тежки форми на психическо, физическо или сексуално насилие. Преценен на плоскостта на личната бежанска история на чужденеца, този факт не може да обуслови извод за допустимост на последващата му молба, защото той е посочил, че иска да отиде в Германия, за да си постави протези. Изтъкнал е, че не иска да връща в А., а иска да отиде в Германия, като от България иска закрила, но ако му се предостави такава, ще бъде спокоен, защото ще може да отиде в Германия.

По делото не са ангажирани доказателства за съществена промяна по отношение на обстановката в А. спрямо анализирания в предходното административно производство, за да се приеме, че са налице нови обстоятелства относно страната по произход. Общата ситуация на несигурност и насилие в определена държава сама по себе си не може да обуслови нарушение на чл.3 ЕКПЧ при експулсиране до територията ѝ. Възможно е интензивността на насилието да достигне праг, над който връщането на всяко лице в тази държава задължително да нарушава чл.3 ЕКПЧ. Това обаче касае само най-екстремните случаи на така генерализирано насилие, при които има действителна опасност от малтретиране вследствие единствено излагането на индивида на това насилие при завръщането му. В международните доклади не се сочи общата ситуация в А. да е така сериозна, че да води до нарушение на чл.3 ЕКПЧ при депортиране до територията ѝ. Това се потвърждава и от данните, съдържащи се в представените по делото Насоки за определяне на критериите на ВКБООН за оценка на нуждите от международна закрила на търсещите убежище от А.. Същевременно в случая не се установяват данни, които по несъмнен начин да сочат, че от кумулация на индивидуални и общи рискови фактори по отношение на жалбоподателя ще се породи опасност от малтретиране на прага, на който чл.3 ЕКПЧ да трябва се задейства като забрана за връщане. Съдът отчита обстоятелството, че Аскарни доброволно се е завърнал в родината си, след което легално я е напуснал и е пристигнал в България с виза, т.е. лицето не е било пречатствано от властите в А. нито да се завърне в страната, нито легално да я напусне.

По изложените съображения Съдът намира, че оспореното решение е законосъобразно, без да са налице отменителните основания по чл.146, т.1 – 5 АПК във вр.с чл.91 ЗУБ. Жалбата е неоснователна и такава следва да се отхвърли.

Разноски по делото не се претендират от страните, поради което Съдът не дължи произнасяне по тях.

Така мотивиран и на основание чл.172, ал.2 от АПК, Съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на М. Х. У., гражданин на А., [дата на раждане], ЛНЧ: [ЕГН], срещу Решение № ВР-42/05.12.2018 г., издадено от интервюиращ орган в Държавната

агенция за бежанците, с което не е допусната последваща молба на оспорващия за предоставяне статут на бежанец и хуманитарен статут, подадена с вх.№ УП12413/23.11.2018 г.

Решението е окончателно.

СЪДИЯ: